

un pas înainte pe

CALEA

revista Bisericii Creștine după Evanghelie

CREDINTEI

nr. 443, mai - iunie 2022

Coborârea Duhului Sfânt

**Înălțarea
Domnului Isus**

**Duhul Sfânt Îl
înălță pe Hristos**

din cuprins

- 3** Editorial | Virgil Achihai
- 5** Înălțarea Domnului Isus | Cătălin Miron
- 8** Coborârea Duhului Sfânt | Eduard Berszan
- 13** Duhul Sfânt Îl înalță pe Hristos | Emanuel Răduț
- 16** Mărturii despre trecut | Fratele Stelică de la Balotești
- 19** Misiune • Info • Știri

Comitet de redacție:

Virgil Achihai
Cornel Haureș
Dan Mitrea

Redactor:

Bogdan Emanuel Răduț

DTP: Claudiu Cârlescu

Adresa redacției:

Sos. Andronache 60A,
Sector 2, 022527, București
Tel./Fax: 021/240.78.65
E-mail:
secretariat.bce@gmail.com
www.bcev.ro
cont bancar: RO45 RNCB
0073 0499 7865 0001
deschis la BCR sector 2

Titlurile, notele și articolele nesemnate aparțin redacției. Materialele trimise redacției spre publicare nu vor fi returnate. Reproducerea parțială sau integrală a articolelor din revistă este permisă numai cu acordul acesteia.

Editura: Calea Credinței
ISSN: 1454-0185

Tipar: Laur Print

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ISUS

Faptele apostolilor 1:11

Înălțarea Domnului Isus la Cer reprezintă unul dintre cele mai importante evenimente descrise în Biblie. Totuși, acest subiect (pre)ocupă pe destul de puțini credincioși pentru a înțelege semnificația trecută, cât și cea actuală, pentru noi ca ucenici ai Domnului.

Răstignirea, cât mai ales Învierea, sunt evenimente despre care s-au scris mii și mii de pagini, mulțumim lui Dumnezeu pentru acei credincioși care, pornind de la Scriptură și rămânând călăuziți de Duhul Sfânt, nu de tradiții, obiceiuri, au lăsat generațiilor viitoare predici, meditații, gânduri duhovnicești.

Dar, referitor la Înălțare, se pare că nu a fost atât de studiată, explicată, vestită, cel puțin în zilele noastre, chiar dacă este unul dintre cele mai importante evenimente descrise în Noul Testament.

Ucenicii Domnului nu se așteptau la o așa încheiere a lucrării Lui pe pământ: „Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”” – Faptele apostolilor 1:6.

Domnul Isus nu trebuia să îi părăsească, conform planurilor lor omenești. Dar El nu a venit în lume ca să împlinească voia și dorințele oamenilor, nici măcar ale ucenicilor: „Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.» – Ioan 4:34. „căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” – Ioan 6:38.

După Înălțarea Domnului, toți aceia care au urmat „Calea” pe care El a deschis-o către Cer, „L-au iubit fără să-L fi văzut, cred în El fără să-L fi văzut” (1 Petru 1:8). Ca și creștini după evanghelie, credem din toată inima că Domnul Isus este permanent cu noi (Matei 28:20), chiar dacă suntem încă în așteptarea revenirii Sale glorioase și a strângerii noastre laolaltă cu El.

La mormânt, îngerii au transmis acest mesaj: „Nu este aici, a înviat” (Matei 28:6). La evenimentul Înălțării, descris de Luca, doi îngeri vorbesc cu oamenii și parcă spun: „Nu este aici, S-a înălțat la Cer” (parafrizare): „și au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”” – Faptele apostolilor 1:11.

Înălțarea nu este doar că Domnul Isus îi „părăsește” pe ucenici, ci mai degrabă de ce trebuie să se ridice la Cer! Adică „de ce?” și „unde?”, „cum?”, „până când?”!

>>

Înălțarea este reîntoarcerea Domnului Acasă. Înapoi la Tatăl, acolo unde „locuise” în glorie din eternitate (Ioan 1:1). În același timp, Domnul nu doar S-a reîntors Acasă, ci a fost și Încoronat. Scripturile ne arată clar de mai multe ori că după Înălțare Domnul a primit din nou gloria cerească „așezându-se la dreapta Tatălui” (Ps. 110:1; FA 2:33-34).

Ioan, în descoperirea pe care o are, „a văzut stând în picioare un Miel, care părea junghiat” (Apoc. 5:6). În același timp, unul dintre bătrâni l-a îndemnat să nu plângă, deoarece „Leul din seminția lui David a biruit” (Apoc. 5:5).

Un miel nu poate fi un leu. Dar aici este vorba despre Mielul lui Dumnezeu care Se jertfește pentru omenire și Leul care biruie pe dușmanii lui Dumnezeu! Dar, mai ales, a biruit, prin Înviere, păcatul și moartea!

Dacă în vechime Ilie a fost ridicat la cer (2 Împărați 2:1), dar nu prin puterile sale, ci „răpit” de lângă Elisei, despărțit de el de un car de foc (2 Împărați 2:10-11), Domnul Isus „S-a înălțat la cer” prin El însuși. Domnul Se înalță, Ilie este ridicat, iar Elisei este mutat (Evrei 11:3).

În psalmul 110, înălțarea este și despre preoție (vs. 4). Pe cruce, Domnul a spus: „S-a sfârșit” (Ioan 19:30). Aceasta înseamnă că nu mai este nevoie de nimic pentru ca oricine crede în El să fie mântuit. În Cer, Hristosul Cel Înviat și Înălțat Se înfățișează pentru noi înaintea lui Dumnezeu (Evrei 9:24) cu „însuși sângele Său” (Evrei 9:12).

Dar Înălțarea Lui reprezintă și prefigurarea ridicării noastre la Cer: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” – 1 Tesaloniceni 4:17.

Domnul Isus spune despre Sine că El S-a coborât și El Se va înălța! Să recitim aceste minunate versete și să ne bucurăm de adevărul din ele!

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” – Ioan 3:13

„De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.” Și acest: „S-a suit” ce înseamnă decât că înainte Se coborâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a coborât este același cu Cel ce S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.” – Efeseni 4:8-10

„Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...” – Ioan 6:62

Hristos S-a înălțat!

✍ Virgil ACHIHAI

„Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.”

(Faptele apostolilor 1:11)

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ISUS

ÎNĂLȚAREA:
BINECUVÂNTARE, ÎNCHINARE,
BUCURIE ȘI PROCLAMARE

LUCA 24:50-54

Încadrat între ziua slăvită a învierii Domnului Isus și ziua mult așteptată a pogorârii Duhului Sfânt, evenimentul înălțării Mântuitorului pare a fi mereu într-un con de umbră, în calendarul celebrărilor creștine evanghelice de peste an. Învierea Lui glorioasă este sărbătorită cu atâta încântare, iar Cincizecimea impune o celebrare atât de însuflețitoare, încât episodului înălțării abia dacă îi mai rămâne o simplă amintire, fiind eclipsat de cele două, mai sus menționate.

Însă, pentru apostoli și pentru primii creștini, lucrurile nu au stat deloc astfel. În economia creștinismului primar înălțarea Domnului Isus a avut rolul ei bine definit, ea constituind unul dintre adevărurile fundamentale ale respectivului creștinism. În cele ce urmează, vom aduce în sprijinul acestei afirmații, perspectiva pe care ne-o prezintă cele două capodopere literare ale Noului Testament care poartă semnătura doctorului Luca.

Înălțarea a fost atât de importantă în teologia lukană, încât, în construcția materialelor sale evanghelistul o așează la loc de cinste.

Astfel, în cazul evangheliei, înălțarea reprezintă punctul apoteotic al acesteia, alături de înviere, materialul încheindu-se cu relatarea episodului înălțării. Un Hristos înviat din morți și dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, nu mai putea rămâne pe pământ multă vreme. Lucrarea Sa fusese finalizată, planul mântuitor pentru care Se dezbrăcase pe Sine, întrupându-Se, fusese dus la îndeplinire. Departate însă de a fi o veste tristă pentru ucenici, înălțarea Lui a constituit un prilej de maximă bucurie pentru aceștia, și asta deoarece ei au înțeles că lucrurile se aflau pe un făgaș ireversibil. Evanghelistul notează cu privire la momentul în care apostolii s-au întors de pe Muntele Măslinilor, unde Îl văzuseră pe Domnul lor înălțându-Se: „*După ce I s-au închinat, eu s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie.*” (Lc. 24:52) Hristosul de care ei își legaseră viața era biruitor asupra morții, asupra păcatului, asupra împărăției întinericului, dar era și suveran în univers și urma să le reprezinte interesele la dreapta Măririi, în slavă. Să ne mai mirăm de ce, în tot restul Noului Testament nu întâlnim nici măcar un singur regret al vreunui dintre apostoli, nici un suspin prin care să spună: „*Ai plecat și ne-ai lăsat cu greul lucrării!*”?

În ce privește cea de-a doua lucrare a lui Luca, aceasta începe cu episodul cu care se termină evanghelia: cu înălțarea. Întreaga minune a expansiunii creștinismului în lume se fundamentează pe învierea și înălțarea Domnului Isus, evenimente care pregătesc cadrul venirii în lume a Duhului Sfânt. Atunci când s-au ridicat înaintea mulțimilor ca să proclame Evanghelia, apostolii au pus în lumină atât învierea, cât și înălțarea. Astfel, evenimentul înălțării este pomenit de 6 ori în cuprinsul cărții Faptele Apostolilor, aceste ocurențe fiind plasate în proclamații apostolice din momente cheie (2.33; 5.31, etc.)

În Evanghelia sa doctorul Luca conectează în mod intenționat înălțarea cu învierea, întrucât, încât pare că cele două evenimente au avut loc foarte aproape unul de celălalt (cap. 24). Pentru evanghelist, întoarcerea Domnului Isus în ceruri, cu natura umană asumată, trecută prin experiențele morții și învierii, face parte dintr-un binecuvântat întreg dumnezeiesc, planificat în veșnicia trecută și realizat întocmai după programul divin. Hristosul pe care apostolii tocmai Îl văzuseră ridicându-Se la cer a făcut-o proiectând umanitatea Lui pe cea mai înaltă treaptă a Măririi.

Spre deosebire de materialul Evangheliei, în cel al cărții Faptele Apostolilor, autorul susține că Mântuitorul S-a înălțat la cer după patruzeci de zile de la învierea Sa (1.3), și asta deoarece Luca dorește să evidențieze procesul de instruire a discipolilor ca martori ai învierii și mesageri ai ei în întreaga lume, ceea ce va conduce la expansiunea

creștinismului. În mod nemijlocit, cele 40 de zile au reprezentat un timp de formare launtrică a ucenicilor pentru marea lucrare care le stătea înaintea.

Ca și în cazul învierii, Luca nu intră în prea multe detalii cu privire la modalitatea înălțării, deoarece atenția lui se concentrează mai degrabă pe semnificația evenimentului. Teologic, importanța învierii este atât de mare pentru evanghelistul Luca, încât ea eclipsează fenomenul în sine.

Chiar și așa, urmărind cu atenție cele două narațiuni lucane, descoperim în evenimentul înălțării un moment pe care apostolii urmau să nu-l mai uite niciodată, un prilej de reflecție continuă.

1. Înălțarea - prilej de binecuvântare (Luca 24:50-51)

Momentul anterior înălțării pare a fi, potrivit relatărilor evangheliștilor, singura situația în care Domnul i-a binecuvântat, pe ucenicii Săi, cu mâinile ridicate. Luca notează că, în modul acesta, Mântuitorul S-a despărțit, efectiv, de ei. Evident, simpla Lui prezență, constituise pentru ei o binecuvântare continuă, în toți anii de umblare cu El. Dar actul făcut în momentele premergătoare plecării Sale, avea o importanță specială.

Invocarea binecuvântării peste poporul lui Dumnezeu era, în vechime, responsabilitatea marelui preot (Numeri 6.23). Acum, înaintea despărțirii, Domnul li se descoperea ca adevăratul Mare Preot. Iar, ca Mare Preot, El pleca să slujească în „adevăratul cort” – „*cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini*” (Evrei 9.11). În comparație cu acest cort, Templul din Ierusalim, cu toată splendoarea sa, era doar o copie și o umbră (Evrei 8.5). Oricine ar renunța la o machetă dacă ar putea să aibă însăși realitatea reprezentată de machetă. Nu e de mirare că, înțelegându-l identitatea de Mare Preot, ucenicii au fost gata să renunțe la iudaism și la ritualurile sale.

În mod continuu, din cortul acela mai mare, din ceruri, Hristosul Mare Preot avea să le binecuvânteze viața, așa cum o făcuse înainte de plecarea Sa.

Ce încântător este și pentru noi să ne știm sub binecuvântarea oferită de Marele nostru Preot! Mijlocirea Lui în favoarea noastră ne face bine! Măinile Sale întinse peste noi lasă haruri care ne îmbogățesc existența și care ne fericesc sufletul. Înălțarea garantează cadrul lucrării Sale de mijlocire, iar medierea Lui în arena cerească, în contul nostru, ne face bine, constituind un continuu prilej de binecuvântare.

2. Înălțarea – prilej de închinare (Luca 24:52)

Tocmai au fost martori la ceva nemaivăzut. Cu sute de ani înainte, Ilie se înălțase la cer într-un vârtej de vânt, după ce în prealabil, un car de foc și niște cai de foc l-au despărțit de Elisei, discipolul său (2 Împ. 2.11). De data aceasta, fără nici un ajutor dinafara Sa, Domnul lor, în mod simplu și maiestuos, S-a ridicat în slavă, învingând gravitația. Era evident pentru ei că legile universului Îi erau supuse, deoarece El fusese Cel care le stabilise. Le era clar că El era autoritate în întregul cosmos. Așa că, în fața maiestății Sale, nu le rămânea altceva de făcut, decât să se închine.

Pentru ei, înălțarea Lui a constituit o nouă provocare, o ocazie când să-L recunoască în măreția Sa. Iar, fiecare astfel de prilej, se continuă cu închinare. Pentru că, întotdeauna, adevărata teologie se concretizează într-o înălțătoare doxologie.

Și nouă ni s-a descoperit marea taină a evlaviei care, potrivit apostolului Pavel, converge apoteotic către prezentarea Hristosului înălțat: „*Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă*” (1 Tim. 3.16). În consecință, închinarea trebuie să reprezinte răspunsul cel mai potrivit al inimii noastre la gloria Hristosului de care am fost legați pentru viață și veșnicie!

3. Înălțarea – prilej de bucurie (Luca 24:52)

După ce El S-a făcut nevăzut dinaintea ochilor lor, ei s-au întors, cu mare bucurie, în orașul care le era potrivit. Ierusalimul preoților înverșunați împotriva învierii, Ierusalimul apozitorilor gata de a pedepsi orice încălcare a ritualurilor iudaice, Ierusalimul în care Pilat încă mai aplica legile romane adverse creștinismului, nu mai constituia pentru ei un motiv de frică. Experimentaseră ceva glorios! Hristosul de care își legaseră viața S-a înălțat sub privirile lor. A plecat pentru a lăsa în poziția centrală în ceruri, pentru a-și asigura prezența oriunde în univers, pentru a le pregăti un loc și pentru a oferi ocazia venirii Duhului în viața lor.

De acum toate situațiile din timpul umblării cu El aveau sens. El era Cine spusese că este, iar ei erau parte a unui plan dumnezeiesc. Cine le mai putea răpi bucuria aceasta?

Același Hristos înălțat în slavă reprezintă și bucuria noastră. Dincolo de satisfacțiile de moment ale lumii de jos, dincolo de încântarea izvorâtă din realizări și relații, sursa principală a bucuriei de care nu mai putem fi deposezați este El! Să rămânem conectați la această sursă oricare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătim pentru asta!

4. Înălțarea – prilej de proclamare (Luca 24:53)

Locația templului reprezenta, pentru urmașii Domnului, spațiul cel mai periculos din Ierusalim. Acolo era inima închinării iudaice, acolo slujeau preoții, acolo erau apozitorii, acolo se întâlneau fariseii și cărturarii. Prin urmare, se cuvenea ca ei să ocolească cu obstinație locul acela. Și totuși nu au făcut-o. Aveau un mesaj prea important de oferit lumii, ca să nu-l strige din locul cel mai central al națiunii. Trebuiau să-L vestească pe Mesia Cel înviat din morți și înălțat în slavă, singura speranță a poporului lor și a întregii umanități.

După Cincizecime, conform spuselor lui Luca, tot timpul și-l petreceau în locul cel mai periculos, dar și cel mai prielnic pentru expansiunea creștinismului. Mesajul lor era mai important decât însăși viața lor.

Întruparea Domnului Isus, moartea Sa răscumpărătoare, învierea și înălțarea Sa constituie însăși Evanghelia, de care nici nouă n-ar trebui să ne fie rușine. Mesajul e prea important pentru omenitate, Evanghelia e prea necesară. Domnul așteaptă și de la noi să fim martori și mesageri ai Săi în întreaga lume, contribuind la expansiunea creștinismului.

Când preaaulesul Teofil (Luca 1.3) avea să termine lectura evangheliei primite de la medicul Luca, realitățile trebuiau să-i fie clare. Hristosul central în întregul material înviase și Se înălțase la cer, dar lucrarea Lui continua prin apostolii Săi care, binecuvântați fiind de El, își trăiau viața cu închinare, cu bucurie și proclamând mesajul creștin.

În concluzie, pledăm pentru o accentuare a rolului înălțării Domnului nostru în predicarea creștină, dar și în economia închinării din serviciile noastre.

Hristos S-a înălțat! ■

Coborârea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt în învățătura Domnului Isus

In ultimele zile din viața Sa, Domnul Isus Cristos își pregătea ucenicii și le vorbea despre un „Mângâietor”: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Le vorbea de Duhul Sfânt pe care lumea nu-l putea primi. Pentru ei, această temă nu era o noutate. Știau de implicarea Duhului

lui Dumnezeu în creație. Prorocii au prorocit, inspirați de Duhul Sfânt. Însă Domnul Isus le prezintă o nouă dimensiune a implicării Duhului Sfânt, când le promite că El (Duhul Sfânt) va rămâne „în ei” în veac: „și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:17). După Cincizecime, ei au înțeles că prin nașterea din nou, credinciosul devine templul Duhului Sfânt: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (1 Corinteni 3:16).

Mai mult, Domnul Isus le vorbește și despre rolul Duhului Sfânt în viața de creștere și sfințire a credinciosului, spunându-le – în Ioan 16:8-15 – următoarele lucruri:

- El vorbește despre păcatul necredinței în Cristos ca Salvator: „În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine” (vs. 9);
- Le vorbește despre neprihănire – „în ce privește neprihănirea, fiindcă Mă duc la Tatăl și nu Mă veți mai vedea” (versetul 10) – o stare pe care o dă Dumnezeu. Celor ce acceptă soluția împăcării Divine, Dumnezeu le iartă păcatele;
- Judecata lui Satan: „în ce privește judecata, fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat” (versetul 11). La crucea de la Golgota, Domnul Isus Cristos S-a făcut păcat în locul nostru. El a zdrobit capul șarpelui, precum Dumnezeu a prevestit în Eden: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul*” (Geneza 3:15);
- Duhul Sfânt nu vorbește niciodată despre Sine. El îl proslăvește pe Domnul Isus și concentrează privirile noastre spre Persoana și lucrarea de mântuire a Domnului Isus Cristos: „Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: «M-au urât fără temeii»” (Ioan 15:25); „*El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi*” (Ioan 16:14);
- El ne aduce aminte ce am auzit și învățat din Scriptură: „Ați auzit că v-am spus: «Mă duc și Mă voi întoarce la voi.» Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: «Mă duc la Tatăl», căci Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28). Duhul Sfânt ne călăuzește în tot adevărul și descoperă lucrurile tainice ale lui Dumnezeu: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 16:13).

Toate aceste lucrări, și multe altele, pe care le face Duhul adevărului, Mângâietorul, îl caracterizează și, în același timp, îl individualizează. De aceea, în teologie vorbim despre Triunicul Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Cincizecimea - coborârea Duhului Sfânt pe Pământ

Coborârea Duhului Sfânt face diferența dintre Vechiul Testament și Noul Testament, dintre Lege și har. La șapte săptămâni după înviere, se împlinește promisiunea Domnului Isus cu privire la trimiterea Mângâietorului. Simbolurile din Vechiul Testament devin realitate. Atunci când în Israel a început

secerișul orzului, când ei își aduceau aminte că Dumnezeu le-a dat Legea pe Sinai, Dumnezeu împlinește promisiunea din cartea prorocului Ioel, cea referitoare la ploaia timpurie și la ploaia târzie: „Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară” (Ioel 2:23); (vezi și Faptele Apostolilor 2:14-20). Astfel, începe perioada de HAR. Cele două pâini cu aluat vechi, aduse de preot pe altar în ziua Cincizecimii, prefigurează pe Israel și neamurile cu natura lor păcătoasă în care Duhul Sfânt își va face lucrarea Sa de sfințire. Dacă ploaia timpurie prefațează perioada de HAR, ploaia târzie va fi întoarcerea lui Israel la Mesia: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zaharia 12:10). De menționat este faptul că toate evenimentele importante au fost însoțite de semne pe cer.

Ce mărturisesc apostolii despre Duhul Sfânt?

Toți apostolii vorbesc despre persoana Duhului Sfânt în procesul de pocăință, sfințire și pregătire a Bisericii lui Cristos, în vederea întâlnirii cu Mirele drag, Isus Cristos.

Duhul Sfânt este implicat în procesul nașterii din nou a omului păcătos: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5); „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie” (Evrei 3:7-8); „Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava!», adică «Tată!»” (Galateni 4:6);

El locuiește în inima noastră, prin credință: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” (I Corinteni 3:16); „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (I Corinteni 6:19); „El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Corinteni 1:22);

Ne dorește cu gelozie pentru Dumnezeu: „Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi, ne vrea cu gelozie pentru Sine” (Iacov 4:5);

Ne învrednicește să umblăm sub autoritatea Sa: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul” (Galateni 5:25); „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:4); „Căci toți cei ce sunt

>>

călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:14); „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16);

Ne copleșește cu diferite daruri duhovnicești în vederea slujirii (1 Corinteni 12:1-11); „în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa” (Evrei 2:4); „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești” (Filipeni 3:3);

Ne ajută în slăbiciunile noastre: „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite” (Romani 8:26);

Ne mângâie când suntem întristați (2 Corinteni 1:3-7);

Lucrează sfințirea în viața noastră: „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite” (1 Petru 1:2); „Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții din toată inima” (1 Petru 1:22); „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23); „și să vă înnoiți în duhul minții voastre” (Efeseni 4:23);

Vrea să ne umple toată ființa, ca să aducem roade duhovnicești: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18); „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Galateni 5:22-23);

În final, după multe alte lucrări ale Duhului Sfânt în viața noastră, El va învia trupurile noastre pentru a-L întâmpina pe Isus Cristos: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Romani 8:11).

Duhul Sfânt și mandatul de evanghelizare a lumii

Un creștin autentic, născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu, nu mai vrea să trăiască pentru sine. El a înțeles marea provocare de a merge în toată lumea și de a duce Evanghelia mântuirii tuturor oamenilor: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28:20).

Pentru acest mandat, Dumnezeu ne-a împuternicit, făcându-ne ambasadorii Săi pe acest Pământ. În puterea și autoritatea Lui, avem zilnic o mare provocare: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Faptele Apostolilor 1:8). Una dintre persoanele-cheie ale mării trimiteri a fost apostolul Petru. Cristos i-a dat cheile Împărăției în localitatea Cezareea Filipi: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri” (Matei 16:19). Pe mărturia lui Petru, urma să-și zidească Cristos Biserica.

Temelia planului de mântuire al lui Dumnezeu era jertfa Domnului Isus Cristos: „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Corinteni 3:11). În planul de mântuire, Dumnezeu oferă iertarea păcatelor nu doar lui Israel, ci și celor ce cred dintre neamuri. Cei credincioși urmau să constituie Biserica Nou-Testamentală. Această taină nu a înțeles-o Petru. Împuternicirea dată în Faptele Apostolilor 1:8 era foarte clară: „și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

În prima fază, lucrarea de evanghelizare s-a concentrat doar în Iudeea. În urma prigoanei declanșate asupra bisericii, Evanghelia ajunge în Samaria și în împărăția romană. În urma lucrării de desțelenire a ogorului făcută de Filip, Petru și Ioan sunt trimiși în Samaria. Dumnezeu folosește persoana-cheie, pe Simon Petru, pentru a deschide cerul peste samaritenii.

Duhul Sfânt se coboară, așadar, peste cei credincioși din Samaria. Prin punerea mâinilor de către apostoli, Duhul Sfânt oferă aceleași semne și daruri samaritenilor, ca și celor din Ierusalim. Astfel, samaritenii sunt botezați cu Duhul Sfânt în Trupul lui Cristos: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Corinteni 12:13).

Această lucrare s-a repetat încă o dată în casa unui sutaș roman, pe nume Corneliu. Dumnezeu îl pregătește pe Simon Petru pentru această lucrare. În urma unei vedenii, Simon Petru, omul-cheie, este trimis în casa sutașului Corneliu. În timp ce apostolul Petru le vorbea de jertfa mântuitoare a Domnului Isus, Dumnezeu își face lucrarea Sa. Duhul Sfânt se coboară peste casa lui Corneliu. Ei primesc darul Duhului Sfânt și-L măresc pe Dumnezeu, vorbind în alte limbi (Faptele apostolilor 10:44-46). În urma acestei acțiuni divine, credincioșii dintre neamuri primesc și botezul în apă, mărturisind credința în Domnul Isus Cristos.

După cele trei acțiuni-cheie ale apostolului Petru, lucrarea de evanghelizare a lumii este preluată de apostolul Pavel.

Rolul Duhului Sfânt în practica Bisericii

De la Cincizecime încoace, Duhul Sfânt își face lucrarea Sa într-un mod deosebit. El atrage privirile oamenilor spre persoana Mântuitorului. Nu există evanghelizare fără lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt.

Prin intermediul Cuvântului divin și al sângelui lui Cristos, Duhul Sfânt lucrează mântuirea oamenilor în această perioadă de HAR. Dumnezeu Tatăl este arhitectul mântuirii, Isus Cristos a executat mântuirea, iar Duhul Sfânt aplică mântuirea.

Odată salvat, credinciosul experimentează că a intrat în școala Duhului Sfânt. El este pregătit pentru slujire. Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare credincios să trăiască sub autoritatea și călăuzirea Duhului Sfânt, în felul acesta putând să aducă roade pentru Dumnezeu.

Slujind lui Dumnezeu și oamenilor, realizăm nevoia zilnică de sfințire. Această lucrare o realizează tot Duhul Sfânt: „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!” (1 Petru 1:2). După fiecare lucrare pe care o face Duhul Sfânt prin noi, va lucra la inima noastră, făcându-ne mai curați, mai sfinți. Duhul Sfânt lucrează la motivația slujirii și a sfințirii noastre. În procesul de sfințire, noi ne facem părtași naturii divine.

În realizarea acestui obiectiv, Dumnezeu, Tatăl mângâierii (2 Corinteni 1:3-4), va îngădui în viața noastră suferințe. Noi slujim, trăim în sfințenie și Dumnezeu folosește toate circumstanțele vieții pentru a-i desăvârși pe credincioși. În suferință, Duhul Slavei se coboară peste credincioși și-i inundă cu bucurie, pace și nădejde: „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, Se odihnește peste voi” (1 Petru 4:14).

Dacă un credincios are parte de suferință, trebuie să știe că esențial este finalul. Va avea parte de slavă: „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El” (Romani 8:17). În școala Duhului Sfânt, în atelierul lui Dumnezeu, noi vom fi modelați și transformați în lăuntrul ființei noastre: chipul lui Cristos va fi văzut în ființa noastră (Romani 8:28-29).

Va mai fi o revărsare a Duhului Sfânt?

În planul lui Dumnezeu, prorocii au văzut o ploaie a Duhului Sfânt în vremurile de pe urmă. Această lucrare o vede Ezechiel în capitolul 37, versetul 14. Dumnezeu își va restaura poporul, pe Israel. În vremurile de pe urmă, Duhul Sfânt va deschide ochii poporului lui Dumnezeu (Israel) și-L va prezenta pe Isus ca Mesia: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zaharia 12:10). Toată rămășița poporului ales al lui Dumnezeu se va pocăi și va experimenta Cincizecimea pentru a doua oară, eveniment prezentat de Ioel în capitolul 2, versetele 28 și 29. În Noul Testament, apostolul Pavel prezintă trezirea spirituală a poporului Israel în trei capitole din Romani (Romani 9-11). Putem spune că ploaia timpurie a Duhului Sfânt a venit la Cincizecime peste Biserica lui Cristos, formată din Israel și neamuri. Ploaia târzie va veni peste Israel când se vor întoarce spre Cristos Mesia cu pocăință.

Multe evenimente biblice sunt însoțite de semne, în creația lui Dumnezeu. Unul dintre ele este „luna de sânge”: „soarele se va prefăce în întuneric și luna, în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Ioel 2:31). Ce este luna de sânge? Din conul de umbră al Pământului, lumina reflectată asupra lumii colorează luna în roșu. Acest eveniment este rar. Când se produce o dată pe an, nu este un semn. Dar când se produce de două ori într-un an are să ne transmită un mesaj din partea lui Dumnezeu.

În secolul trecut, din Israel s-a văzut de două ori „luna de sânge”, în anul înființării statului Israel, 1948, și la cucerirea Ierusalimului în 1967. În secolul acesta, doi ani consecutivi a fost de câte două ori „luna de sânge”. În 15 aprilie (de Paști) și în 8 octombrie (Sărbătoarea Corturilor) în anul 2014 și în 4 aprilie (de Paști) și în 28 septembrie (Sărbătoarea Corturilor) în anul 2015. Această repetiție a aceluiași eveniment cosmic se produce la câteva secole. Ce vrea Dumnezeu să ne spună prin aceste semne? Israelul intră în prim-planul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a abandonat poporul Israel, ci, înspre finalul omenirii, vrea, prin poporul său, să ne atenționeze că trăim „sfârșitul erei de HAR”. Duhul Sfânt vrea să ne pregătească, în calitate de Biserică, pentru marele final, și anume răpirea Bisericii.

Pericole și erezii legate de persoana Duhului Sfânt

Domnul Isus ne-a atenționat că în vremurile de pe urmă vor fi diferite forme de amăgire: „Drept răspuns, Isus le-a zis: «Băgați de seamă să nu vă înșele cineva.»” (Matei 24:4).

>>

Satan este preocupat să-i înșele pe cei ce au gustat și văzut cât de bun este Domnul. Plinătatea Duhului se realizează prin golirea de firea noastră veche. Untdelemnul Duhului Sfânt vine doar după ce Sângele lui Cristos ne-a spălat. Nu există umplere fără golire în prealabil. Cine dorește să trăiască în sfințenia cerută de Dumnezeu are parte de plinătatea Duhului Sfânt.

Apostolul Pavel atenționa Biserica din Corint că Satan și colaboratorii săi se pot deghiza în îngeri de lumină. În acest context, se predică un alt Isus, o altă Evanghelie și se primește un alt duh: „În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Corinteni 11:4).

Un duh străin va vorbi despre Isus, dar nu va putea să zică „Isus Cristos”, „Domnul Isus” sau „Fiul lui Dumnezeu”. Doar Duhul Sfânt vorbește despre divinitatea lui Isus. Prin punerea mâinilor, fără mărturisirea păcatelor se poate primi un duh străin. De regulă, în acest caz, oamenii cad pe spate. În relatarea biblică, credincioșii cădeau cu fața la pământ în prezența lui Dumnezeu: „Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjură. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea” (Ezechiel 1:28); „Am auzit glasul cuvintelor lui și, pe când azeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ” (Daniel 10:9); „Când L-am văzut, am căzut

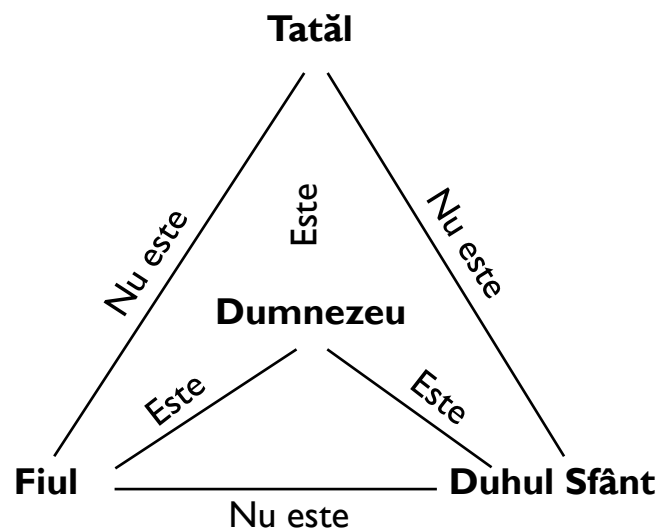
la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă” (Apocalipsa 1:17).

În Geneza 49:17 ni se prezintă seminția lui Dan ca un șarpe care mușcă un călăreț ce cade pe spate. Când șarpele Satan mușcă din punct de vedere spiritual un om, el cade pe spate. Satan ne prezintă o altă „evanghelie”. Acesta va dori să-l scoată pe Cristos din centrul Evangheliei. În loc de o Evanghelie cristocentrică, îl va pune pe om cu nevoile sale în prim-plan. Va vorbi despre sănătate, prosperitate, umanism, probleme sociale, salvarea planetei. Satan nu va vorbi despre nevoia fundamentală a omului, nevoia de iertare a păcatelor.

Apostolul Pavel ne încurajează să cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun (1 Tesaloniceni 5:21). Trebuie remarcat încă un aspect esențial. Dacă în Vechiul Testament, prorocii împuterniciți de Duhul Sfânt vorbeau „Așa vorbește Domnul”, în Noul Testament, nu mai este folosită această formă de exprimare. De ce? Deoarece Duhul Sfânt este în fiecare credincios născut din nou și ne înștiințează ce avem de făcut.

Concluzii

Când vorbim de Duhul Sfânt, vorbim despre una dintre Persoanele din Triunicul Dumnezeu.

„Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16)

Intrebarea pe care ar trebui să ne-o punem nu este: „Am eu Duhul Sfânt?”, ci „mă are Duhul Sfânt pe mine?”. Să fim plini de râvnă pentru Dumnezeu: „În sânge, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului” (Romani 12:11). Să ne pregătim zilnic în vederea răpirii Bisericii lui Cristos. Nu mai vrem să vedem doar semnele vremii în care trăim, ci vrem să auzim trâmbițele ce ne strâng acasă. ■

Duhul Sfânt Îl înalță pe Domnul Isus Cristos

COBORÂREA DUHULUI SFÂNT

FAPTELE APOSTOLILOR
2:22-36

Pentru creștini, ziua Cincizecimii are o dublă semnificație. Pe de o parte, este împlinirea unei făgăduințe (1:4) și Duhul Sfânt a coborât la credincioși, iar de pe altă parte este ziua începerii Bisericii.

În acea zi, apostolul Petru, umplut de Duhul Sfânt (v. 4), a ținut prima sa predică publică, o predică cristocentrică (v. 22-36) și care a fost folosită de Duhul Sfânt la convertirea a trei mii de oameni (v. 37-41).

Prin Duhul Sfânt, apostolul Petru proclamă patru adevăruri despre Domnul Isus Cristos:

Adevărul despre identitatea Domnului Isus Cristos (v. 22-23)

Apostolul Petru, pe de o parte, vorbește despre „Isus din Nazaret, Om adevărit de Dumnezeu înaintea voastră prin semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți; pe Omul acesta, dat în mâinile voastre...” (v. 22-23), reliefând umanitatea Sa. Pe de cealaltă parte, el afirmă și divinitatea Sa prin faptul că „Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi” (v. 36). Prin aceasta se arată dubla natură a Domnului Isus Cristos: Dumnezeu și om.

Iar apostolul pleacă de la umanitatea Sa, pe care cei prezenți nu o contestau, pentru a dovedi divinitatea Sa, aducând două argumente: învierea din morți a Domnului Isus (v. 25-28, citat din Psalmul 16:8-11) și înălțarea Sa la Cer (v. 34-35, citat din Psalmul 110:1).

Astfel că, Domnul Isus este sută la sută Dumnezeu și sută la sută om, într-o unire ipostatică în aceeași persoană. Și în această dublă calitate, El este unicul Mântuitor al oamenilor, pentru că „în nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (4:12), și singurul Mijlocitor al celor credincioși, „căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos...” (1 Timotei 2:5).

Adevărul despre moartea Domnului Isus Cristos (v. 23)

Duhul Sfânt l-a transformat pe ucenicul Petru, dintr-un fricos în curtea Marelui Preot (Matei 26:69-75, Marcu 14:66-72, Luca 22:54-62, Ioan 18:15-18, 25-27) într-un om plin de curaj în fața poporului adunat la marea sărbătoare. El nu este gentil cu ascultătorii săi, ci spune clar adevărul cu privire la moartea Domnului Isus.

În primul rând, moartea Domnului Isus a fost urmarea unei vieți confirmate de Dumnezeu și nu trăite departe de El. Domnul Isus a fost „adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El” (v. 22), de aceea moartea Sa nu a fost o condamnare pentru păcatele Sale, ci o jertfă pentru păcatele oamenilor: „El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” (1 Ioan 2:2).

Apoi, moartea Domnului Isus a fost executată de evrei – voi L-ați răstignit și L-ați omorât (v. 23) – și de romani – prin mâna celor fărădelege (v. 23) –, dar El și-a dat viața de bună voie, fiindcă „S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1:4).

În cele din urmă, și cel mai important, moartea Domnului Isus a fost hotărâtă de Dumnezeu, pentru că a fost „după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu” (v. 23). Și Dumnezeu „pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

Astfel că, în planul suveran al lui Dumnezeu, Domnul Isus a trebuit să sufere și să moară o moarte ispășitoare pentru păcatele lumii: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14).

Adevărul despre învierea Domnului Isus Cristos (v. 24-32)

Apostolul Petru continuă și mesajul central al Evangheliei este învierea Domnului Isus. După ce spune că cei de față L-au omorât pe Domnul Isus, afirmă cu convingere că „Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-l legăturile morții, pentru că era cu neputință să fie ținut de ea” (v. 24). Și ca să fie și mai clar, repetă acest adevăr: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus...” (v. 32).

În sprijinul afirmațiilor sale, el aduce două argumente. În primul rând apelează la mărturia Scripturii, citându-l pe David din Psalmul 16:8-11: „Eu Îl aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde: căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.” (v. 25-28). Apoi explică cuvintele lui David, pe care îl numește „patriarh” (v. 29) și „proroc” (v. 30). El le aduce aminte ascultătorilor săi că David „a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi” (v. 29), dar pentru că „era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie, despre învierea lui Cristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul

Lui nu va vedea putrezirea” (v. 30-31). Iată că apostolul Petru își argumentează adevărul învierii pe mărturia Scripturilor prin scrierile lui David. Dar Petru nu era un erudit, ci un pescar plin de Duhul Sfânt și folosit de El pentru a transmite Cuvântul lui Dumnezeu celor prezenți.

În al doilea rând, apelează la mărturia apostolilor și spune că „noi toți suntem martori ai Lui” (v. 32). Acest lucru li-l spusese Domnul Isus în întâlnirea din ziua învierii în camera de sus: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Cristos și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.” (Luca 24:46-48). Iar ucenicii și-au însușit această calitate de martori ai învierii Domnului Isus (3:15, 5:32, 10:39).

Astfel că, faptul istoric de necontestat al învierii Domnului Isus este proclamat cu îndrăzneală ca parte fundamentală a Evangheliei.

Adevărul despre înălțarea Domnului Isus Cristos (v. 33-36)

Învierea Domnului Isus a fost urmată de alte două evenimente majore. O dată este înălțarea Sa, pentru că „S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu” (v. 33), și apoi este coborârea Duhului Sfânt, prin faptul că „a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (v. 33). Însuși Domnul Isus spusese că „vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). De aceea, înălțarea Domnului Isus a fost urmată, zece zile mai târziu, de coborârea Duhului Sfânt.

Și de data aceasta, tot în sprijinul afirmațiilor sale, apostolul îl citează pe David cu Psalmul 110:1: „Domnul a zis Domnului meu: *«Șezi la dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.»*” (v. 34-35). Dar „David nu s-a suit în ceruri” (v. 33), ci tot despre Domnul Isus a profetizat.

Astfel că, după toate aceste adevăruri, apostolul Petru trage o concluzie care răsună peste veacuri și până la noi cei de astăzi: „Să știți bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.” (v. 36). Domnul Isus cel răstignit de ei, s-a înălțat la Cer și a fost făcut de Dumnezeu Domn și Mântuitor.

În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a coborât la credincioși, El nu s-a prezentat pe Sine, ci L-a înălțat pe Domnul Isus Cristos. Vorbind oamenilor prin apostolul Petru, El a arătat lumii adevărul despre identitatea, moartea, învierea și înălțarea Domnului Isus Cristos. Și aceasta, pentru că Duhul Sfânt îndreaptă atenția credincioșilor spre Domnul Isus: „când va veni Mângâietorul... El va mărturisi despre Mine” (Ioan 15:26). Mângâietorul a venit și de două mii de ani mărturisește oamenilor despre Domnul Isus Cristos, pentru ca oricine crede în El să primească viața veșnică prin El (Ioan 3:16). ■

COBORÂREA DUHULUI SFÂNT

„când va veni
Mângâietorul... El
va mărturisi despre
Mine”
(Ioan 15:26)

>>

mărturii despre trecut

FRATELE STELICĂ DE LA BALOTEȘTI

Grup de credincioși în fața casei unde era sala de adunare din Balotești, în anul 1958. În partea stângă în picioare, prima este sora Sica și lângă ea, fratele Stelică.

„Un om necărturar” care a umblat cu Domnul Isus (Faptele Apostolilor 4:13) **115 ani de la nașterea lui**

Tudor Stelian (Fratele Stelică): n. 16 iunie 1907, d. 04 noiembrie 1981

Soția: Tudor Anastasia (Sora Sica): n. 10 mai 1913, d. 26 decembrie 1987

Frați de trup: Leana, Stela și Nicolae

Părinți: Tudor Constantin (Dinică) și Ioana

9 copii: Ștefan, Lidia, Elena, Zaharia, Aurelia, Sebastian, Cornelia, Magdalena, Stelian

Meserie: cizmar (sau pantofar)

Armata: la jandarmerie

Școala: 4 clase și școala de ucenici la cizmărie

Tudor Stelian (Stelică) s-a născut în satul Balotești, raionul Răcari, regiunea București (acum județul Ilfov), fiul lui Tudor Constantin, căruia i se spunea Dinică, un creștin ortodox care mergea la biserică, așa cum obișnuia majoritatea sătenilor din vremea aceea. Într-una din zile, Dinică a văzut un grup de copii care se jucau la poarta unor vecini cu o carte groasă, fără coperti. Curios, a cerut-o și uitându-se prin ea a văzut că este o Biblie. A rugat pe vecin să i-o dea să o citească. Acesta a fost prima „întâlnire” cu Evanghelia. Citind a observat că erau diferențe între ceea ce era scris și ceea ce auzise la biserica ortodoxă. Când se întâlnea cu preotul și în mod special duminica după slujbă, Dinică îl întreba de ce există aceste diferențe.

În perioada aceea, Stelică obișnuia să meargă în București să cumpere materiale pentru încălțăminte, deoarece fiind cizmar lucra și pantofi la comandă. Dinică, tatăl lui, devenise interesat de ceea ce scria în Biblie și dorea să afle mai multe despre Evanghelie. De aceea l-a îndemnat pe Stelică să meargă în București să caute oameni care cred ce scrie în „Cartea Sfântă”. Mergând pe o stradă în București, Stelică a văzut niște fete cu cărți în mâini, care mergeau împreună. Ceva l-a îndemnat să meargă după ele și așa a găsit casa de adunare a creștinilor după Evanghelie din București. Acolo era un grup de credincioși care ascultau explicații din Biblie. Intrând în legătură cu acești credincioși, a înțeles Evanghelia. Astfel s-a pocăit atât el, cât și părinții lui. Dinică, tatăl lui, a fost botezat nou testamentar în anul 1931, urmat de mama sa, Ioana, în anul 1933. Stelică a fost botezat în anul 1935. În urma pocăinței și a nașterii din nou, se produce o schimbare în viața lui, văzută de toți din jurul său, totodată în inima lui creștea dorința de a-L cunoaște pe Domnul Isus, a-L urma și a spune și altora despre El.

Prin el, dar și prin familia sa, Evanghelia a fost vestită atât în Balotești, cât și în satele din împrejurimi. Părinții săi au pus la dispoziție gratuit o cameră, numită „sală de adunare”, pentru a avea părtășie, cântând și ascultând Cuvântul Domnului, unde adesea veneau și credincioși din București. Astfel a luat ființă Adunarea de Creștini după Evanghelie din localitate. În acea perioadă a cunoscut frați dintre primii creștini după Evanghelie din România, printre care fratele misionar Paul Perret, Marin Ionescu, Oprea Gheorghe Teodorescu, Petru Rășcanu, Florea Moisescu.

Stelică a întâlnit-o pe viitoarea lui soție, Anastasia, căreia i se spunea Sica, în Adunarea din București, o tânără credincioasă, născută în satul Valea Călugărească, din Prahova. S-au căsătorit și au avut împreună 9 copii: 5 fete și 4 băieți. Casa lor era lângă casa părinților săi, deci lângă adunare. Au avut o căsnicie frumoasă și erau primitivi de oaspeți.

La scurt timp după căsătorie, în anul 1937, a fost diagnosticat cu tuberculoză osoasă, care a dus la o operație destul de complicată, prin care i s-a scurtat un picior. Prin anul 1956 a trebuit să facă o nouă operație. Aceste operații au necesitat o lungă perioadă de spitalizare și recuperare, după care a mers destul de greoi.

Legea naționalizării din 1948 a produs multe schimbări în societate, afectând pe micii meseriași. Oamenii nu-și mai făceau încălțăminte la comandă și Stelică nu mai putea decât să repare încălțăminte celor din sat. Astfel că a fost nevoit să caute un loc de muncă, pentru că era singurul care întreținea familia, soția lui fiind casnică.

În Balotești era o filatură, unde Stelică se angajează după anul 1950. Din pricina faptului că era credincios, a avut probleme cu directorul fabricii, cu care avea discuții contradictorii legate de credința în Dumnezeu, acesta fiind comunist. Pentru că era plin de râvnă pentru Evanghelie, căuta mereu să spună celor din jur despre ceea ce făcuse Domnul Isus pentru el.

Fratele Stelică a fost reținut de mai multe ori de miliție, pentru că vestea Evanghelia. A fost chiar închis pentru aproape trei luni, fiind pârât că vizita oamenii din sat și le vorbea despre Evanghelie. În toate acestea a fost susținut de familie, deși aceasta a fost afectată de suferința lui.

La un moment dat, s-a hotărât să plece ca misionar în satele din alte județe. Obişnuia să meargă cu bicicleta, cu autobuzul, cu trenul și pe jos prin satele din județul Ilfov, Teleorman, Dâmbovița, ș.a. A ajuns chiar și prin sate din zona Moldovei.

Pentru că nevoile financiare erau multe a început să se ocupe și cu florile. Cunoscând câțiva credincioși care făceau acest lucru, a colaborat cu ei și astfel și-a transformat curtea într-o grădină de flori pe care le cultiva, le îngrijea și le vindea la piață în București. Avea flori pentru fiecare sezon, începând din martie și până în octombrie.

Înainte de pensionare a mai lucrat câțiva ani și la o fabrică de ciment. Deși nu mai putea să meargă în alte zone ale țării, a continuat să vestească Evanghelia în Balotești și în satele vecine. Acasă avea o cămăruță unde repara încălțăminte și acolo stătea de vorbă despre Domnul Isus cu cei care veneau la el. În activitățile zilnice îi plăcea să-L laude pe Domnul cântând.

În anul 1977, sala de adunare din Balotești, se mută în casa fratelui Drumea Radu, care își construise o casă nouă, fiind responsabilul adunării în vremea aceea. Atunci, în adunare erau în jur de 30 de membrii botezați. Fratele Stelică era ajutor de responsabil, fiind „bătrân” (prezbiter) în adunare și ținea legătură cu frații din alte localități.

Pentru perioada pe care a lucrat-o în întreprinderi a primit o pensie, dar s-a ocupat cu florile și de cizmărie până la sfârșitul vieții. De asemenea a continuat să predice Evanghelia în adunarea din Balotești, având o relație bună cu frații din localitățile pe care le vizitase.

Datorită unei probleme de sănătate, la vârsta de 74 de ani, a fost nevoit să sufere o intervenție chirurgicală, totodată având și probleme cardiace. Cunoscând riscurile acestei operații, înainte de intrarea în spital a spus că nu îi este teamă, pentru că dacă se întâmplă să moară, știe că merge la Domnul Isus. După operație s-a trezit din anestezie, dar la scurt timp inima a încetat să mai bată, la data de 4 noiembrie 1981.

Fratele Stelică a lăsat o bună mărturie, pentru toți cei care l-au cunoscut. ■

✍️ (D.S.)

Cufărul cu comori

Când era mică, Angela a memorat multe versete biblice la Școala duminicală, ca să primească premii mai multe decât sora ei. Adolescentă fiind, s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Dar după câțiva ani, a fost invitată la o întrunire de tineri. Predicatorul a folosit două versete pe care Angela le memorase în copilărie. Ea a fost convinsă că era vocea lui Dumnezeu! Și în seara aceea, s-a predat Domnului.

Dumnezeu poate folosi versetele biblice memorate în copilărie! Mintea fiecărui copil e ca un cufăr. Cu gunoaie sau comori. Cei din jur vor arunca multe gunoaie în mintea copiilor, dar noi putem sădi comori din Scriptură în mintea lor!

Dumnezeu poate folosi Scriptura memorată, ca să le dea lumină și pricepere chiar și celor mici. Psalmul 119 v. 130 spune: *"Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate."*

Însă cât de ușor memorează cei mici versete biblice? Depinde de adulții de lângă ei! Ajutat de mama și bunica lui, Timotei a cunoscut Sfintele Scripturi încă din pruncie. Am cunoscut mame care le repetau copiilor versetele din Biblie, în timp ce aceștia se jucau. Astfel, un băiețel de patru ani a memorat Psalmul 139!

O prietenă, pe nume Roberta, avea 5 ani când a învățat Ioan 3 v. 16, la Grupul Vestea Bună. Învățătorul le-a spus copiilor să-și pună numele în verset: *"Fiindcă atât de mult a iubit-o Dumnezeu pe Roberta ..."* Ea l-a spus așa. L-a memorat. A crezut. A devenit învățătoare de Școală Duminicală și apoi instructor de învățători de copii.

Părinți și învățători, haideți să-i ajutăm pe cei mici să memoreze Scriptura în mod regulat! Să le explicăm cuvintele! Să le răsplătim eforturile! Să ne rugăm ca Dumnezeu să lucreze la inima lor așa cum a făcut cu Timotei, Angela, Roberta și mulți alți copii!

✍ Doina Vasilca
(realizator emisiuni pentru copii la Radio Vestea Bună)
<https://pentrucopii.net/>

Botez Biserica Petra, Brașov

Uite apa ce mă împiedică să fiu botezat!
Dacă crezi din inima ta se poate..." (Faptele Apostolilor cap 8:36b,37)

„Împărăția Ta este o împărăție veșnică și stăpânirea Ta dăinuie din generație în generație. Domnul este credincios tuturor promisiunilor Sale și plin de îndurare față de tot ce a creat." Acestea sunt cuvintele din Psalmul 145:13, care ne umplu de bucurie și speranță când le vedem împlinindu-se.

Cu multă bucurie biserica Petra Brașov le-a susținut pe cele două surori Ica (dreapta) și Marinela (stânga) până când acestea au intrat în apa botezului, unde au declarat că domnul Isus este Domn și Mântuitor personal.

Au fost clipe unice de neuitat cu martori locali și musafiri care au oferit binecuvântare, încurajare și flori celor două surori.

Au slujit Mircea Macaveiu și Florin Pânzaru susținuți de tinerii bisericii Petra.

✍ Anghel VASILE

Conferință Biserica Maranata, Galați

În zilele de 21 - 22 mai 2022 bisericile Creștine după Evanghelie din Galați, „Maranata” și „Agape”, au organizat o conferință sub numele "Fiți Oameni" - I Corinteni 16:13.

Tema a fost procesul de maturizare spirituală, fiind inspirat din cartea I Corinteni. Ca vorbitor a fost invitat fratele Miron Cătălin.

✍ Giuseppe MUNTEANU

Botez Biserica Agape, Galați

Duminică seara la Biserica „Agape” Galați au fost botezate 8 persoane (o mamă și două fete, o familie soț și soție, un bărbat de 70 de ani și doi tineri din adunare).

La slujbă au participat ambele biserici, iar mesajul biblic a fost susținut de fratele Cătălin Miron. Dumnezeu să primească toată slava!

✍ Giuseppe MUNTEANU

Botez Biserica Filadelfia, Botoșani

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu, în data de 12 iunie 2022, în cadrul Adunării CDE Filadelfia din Botoșani a avut loc un botez nou testamentar. Cei 4 candidați și-au prezentat în fața unei audiențe numeroase mărturiile personale.

Ne bucurăm când oameni de diferite vârste și experiențe de viață se întorc la Domnul și devin parte a comunității creștine locale! Mesajul principal a fost susținut de fratele prezbiter Ursache Petrică. La finalul mesajului o tânără s-a hotărât să Îl urmeze pe Domnul.

✍ Sebastian MARINIUC

Campanie de evanghelizare Vaslui

Evenimentul s-a desfășurat în perioada 14-21 mai. Au fost implicate 11 biserici și susținute de 10 frați misionari. Au fost evanghelizate 1234 de persoane. În săptămâna de evanghelizare s-au desfășurat 3 proiecte evanghelice:

1. - program de evanghelizare medical prin consultați de ecografie prin prin fratele Dr. David Ciucur. La finalul zilei, fratele David a transmis un mesaj evanghelic persoanelor consultate.

2. - programul de evanghelizare personală „Andrei”, la care s-a prezentat Evanghelia în case sau pe stradă,

3. - programul de acoperire cu literatură spirituală în orașele mari, Bârlad și Vaslui. În acest proiect de o zi am fost susținuți de o echipă din Ploiești, coordonată de fr. Cornel Negoii. Pregătim 5000 de seturi de literatură pentru fiecare oraș. Deoarece timpul a fost scurt, echipa din Ploiești a revenit o săptămână mai târziu pentru a distribui ce a mai rămas.

În urma evenimentului unele persoane s-au întors la Domnul Isus și participă la programele de biserică și grupe de casa pentru ucenicizare și creștere spirituală.

Mulțumim Domnului și fraților misionari pentru bucuria mântuirii adusă prin evanghelie în viața oamenilor.

✍ Ciprian PASĂRE

Botez Biserica Emanuel, Roman

Duminica, 29 mai 2022, în Biserica Creștină după Evanghelia Emanuel din Roman, un tânăr de 19 ani a mărturisit credința lui în Domnul Isus în apa botezului, dar și angajamentul de al urma toată viața.

Am avut bucuria părtășie împreună cu musafirii noștri dar și invitații care au dorit să fie împreună cu colegii lor la acest eveniment major din viața lui.

La aceasta slubă de botez cuvântul de învățătură a fost rostit de fratele Cornel Haureș, iar la final a discutat cu invitații și a răspuns întrebărilor care le-au avut.

✍ Mihai MOCANU

Botez Biserica din Deva

În luna martie ziua de 27 al acestui an 2022 greu încercat de evenimente care au pus și pun în continuare în pericol viață și sănătatea umanității, pe plan național cât și internațional, în Biserica Creștină după Evanghelie Deva, s-a oficiat un important act de cult.

Botezul Nou Testamental a celor doi tineri frați, Codreanu Leonard Octavian și Codreanu Hannelore Andrada, care l-au primit pe Domnul Isus în inimile lor. Au ales să urmeze Calea, Adevărul și Viață, să îl urmeze pe Domnul Isus și să facă o bucurie imensă atât Bisericii cât și cerului. Întrega adunare, împreună cu invitații și prietenii, au primit cu bucurie mesajul Evangheliei. Prezența și cercetarea Duhului Sfânt ne-au umplăt inimile cu credință, nădejde și dragoste pentru Mântuitorul nostru Isus.

Serviciul a fost condus de fratele Badea Teofil Pastor al Bisericii Creștine după Evanghelie Deva, împreună cu fratele pastor Panican Ioan.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru harul, bucuria și binecuvântările care le-a lăsat peste noi.

✍️ Alexandru LUCA

Botez Biserica Nr. 2, Craiova

În după-amiaza din 12 iunie 2022, douăsprezece persoane (șapte frați și cinci surori) au depus mărturia credinței în Domnul Isus în apa botezului. Dintre acestea, nouă sunt din adunarea locală, două surori din adunarea din Țuglui și un frate cea din Brabova.

Cuvântul a fost adus de frații George Antonie și Dan Florescu, iar botezul a fost făcut de frații Gabriel Neagoe și Antonio Pădeanu.

Mulțumim Domnului pentru harul Lui și îi încredințăm pe toți în mâna Lui cea bună!

✍️ Bogdan Emanuel RĂDUȚ

Piedici în calea uitării...

fotografii din istoria trecută

Edmund Hamer Broadbent (1861-1945), a fost un misionar din Adunările Fraților (Brethren Assemblies) din Anglia și colaborator al Societății Biblice Britanice. A vizitat des țările estice ale Europei: Rusia, Armenia, Bulgaria, Ungaria și România. A fost căsătorit cu Dora (Doris) Holiday, fiind părinții a nouă copii.

El este primul misionar care a ajuns în România în 1899, și care a scris acel celebru articol prin care elvețienii Francis Berney și Charles Aubert au venit ca misionari în România.

Din dese sale vizite în România, vă prezentăm două mărturii:

Foto 1 – Vizită la Adunarea din Iași (1919)

La amvon este Florea Moisescu (București), iar lângă este familia Edmund și Dora Broadbent (Anglia).

Foto 2 – Studiu biblic la București (1932)

În rândul întâi sunt Paul și Rose Perret (Elveția/București), alături de Edmund și Dora Broadbent (Anglia).

Dintre participanții la studiu recunoaștem pe frații Nicolae Gândilă (Mediaș), Gheorghe Oprea Teodorescu (București), Florea Moisescu (București), David Teodorescu (Ploiești).

Dacă se mai pot identifica și alte persoane, în afară de cele deja menționate, vă rugăm să ne scrieți pe adresa redacției: secretariat.bce@gmail.com.

Rubrică realizată de Bogdan Emanuel Răduț.

ÎN ZIUA CINCIZECIMII...

Noi suntem turma ce se cheamă,
Că, Doamne, ne-ai găsit prin văi,
Și, vrând să ne scutești de teamă,
Ne-ai scris în Carte cu ai Tăi !

Și suntem azi o turmă mică
De preaiubiți, răscumpărați,
Pe care harul o ridică
La starea de surori și frați ...

Pe drumul spre Împărăție,
Păstorul bun ne dă pășune,
Și pe la ape, în pustie
Ne duce, cum în Psalm se spune !

Iar turma, glasul cunoscându-l,
Pe El cu dragoste-L urmează,
Fiindcă și El, atent, la rându-l,
De lupii răi o protejează !

În ziua asta-a cincizecimii,
Un Paraclet ne-a fost trimis,
Și El, pe culmile-nălțimii,
Ne duce-n slavă, cum e scris !

Ne spune despre Domnul Vieții
Că ne-a adus neprihănire
Și pe cărările tristeții,
El e mereu Iehova Yire !

Și spune și de judecata
Ce stă să-nceapă chiar cu noi,
Și toți își vor primi răsplata
Cea dreaptă-n ziua de apoi ...

Și, uite-așa, încet-încet,
Ne duce-n cer , la El , Păstorul,
Și ajutați de Paraclet,
Noi mergem cu Mântuitorul !

Iar Paracletul ne învață,
Că e o turmă și-un Păstor
Și El a dat prin moarte , viață,
La oi dar și la mieii lor !

Mai dă-ne ca și lui Ilie.
O mantie cu puterea Ta,
S-avem și ploi care să fie
Ce-au fost și pentru el, cândva !

În lumea asta care-i plină
De zeități de lemn și piatră,
Mai adu, Te rugăm, Lumină,
Și-aprinde focul stins din vatră !